

uhyre vægt på, at vi stadig væk er det foregangsland, at vi stadig væk har mod til at fastholde det.

Vi skal selvfølgelig løbende have drøftelsen af, hvor længe vi skal blive i en situation, hvor tingene udvikler sig skævt, men vi skal se nuanceret på det, kigge på vores hjælp og se på: Hvad skal vi standse eller fastfryse, hvilke dele af hjælpen, som vi har en vis snor i, retter sig direkte mod de fattigste, og hvor længe skal vi fortsætte med den?

CD er nemlig af den opfattelse, at vi ikke uden videre skal reagere ved at trække os ud ved den første den bedste konflikt. Vi må jo se helt nuanceret på den hjælp, vi giver, og lade være med at overreagere, men selvfølgelig kigge på det samarbejde, vi har direkte med det overordnede styre, som måske udvikler sig helt uheldigt. Her kan vi fastfryse, men ikke på en række områder, hvor vi kan se, at det er de fattigste, for der kan vi smadre ting ved at reagere alt for hurtigt. Det er en diskussion, som jeg føler vi skal have løbende.

Det er også vigtigt, at vi har mod til at fastholde et engagement også i de hjørner og i de opgaver, der en gang imellem bliver glemte. Der tænker jeg selvfølgelig på den tendens, der er til, når der er konkurrence i godhedsbranchen, at rykke derhen, hvor medierne i øjeblikket har fokus. Det har vi også opfattet som et adelsmærke i Danmark, at vi fastholder engagementet, uden at det nødvendigvis er et engagement, der giver fokus og mediebevågenhed i øjeblikket.

Det er ikke dermed sagt, at jeg mener, vi ikke har gjort det. Vi har fra Danmarks side haft denne holdning. Jeg er glad for, at vi har den, og jeg mener, at vi skal fastholde den.

Balancen imellem det bilaterale og den anden del af hjælpen, som vi giver i fællesskab med andre nationer, er også en løbende diskussion. Vi kan have den, som den ligger i dag; fifty-fifty er CD i og for sig ganske enig i, men også på det område, når vi taler om, hvor den så skal ligge, skal vi understrege, at det stadig væk er med det primære mål at lave fattigdomsbekæmpelse. Det lægger vi overordentlig stor vægt på.

Tendensen til, at vi i vores bilaterale hjælp sådan skulle hjælpe de stærkeste og dem, der var kommet godt i vej, altså dem, der fungerede demokratisk, som de skulle osv., er vi ikke enige i. Det skal vi selvfølgelig også gøre, men vi skal altså passe på, at vi ikke siger, at de fattigste og de ringest stillede overlader vi til Verdensban-

ken, og at dem, der så skal have en egentlig udviklingshjælp, og dér, hvor vi skal have nogle succeser, der skal det altså være nogle, der er godt i gang i forvejen. Der må vi sige, at vi altså lægger vægt på, at det er fattigdomsbekæmpelsen, som er en af de høje prioriteter, og det vil vi meget gerne understrege.

Når vi taler miljø, sundhed, uddannelse, er det selvfølgelig væsentlige områder, som er dem, der kan bære og kan blive bæredygtige i længden. Ingen tvivl om, at dér, hvor vi kan sætte ind og presse og lægge tryk på, hvor der er børnearbejde og misbrug og alle de her mange forfærdelige ting, vi ser, skal vi være meget oppe på tæerne. Men vi skal alligevel nok passe på, at vi ikke stiller urealistiske krav en gang imellem, når vi taler miljø. Altså det er nogle andre vilkår, der er tale om. Der er en global velfærd at tage hensyn til, og den skal vi altså passe på ikke omsættes sådan i vores eget billede.

Når jeg en gang imellem her i Folketinget hører partier, som taler om, at hvis folk skal modtage hjælp, skal de indrette sig miljøpolitisk, ligesom vi gør, ellers kan de ikke få den, synes jeg, det er meget nedladende.

Når der er partier, der en gang imellem ligefrem stiller krav om, at de skal have økologisk drift på samme måde som os, må vi sige, at det er en fantastisk hoven måde at udtrykke sig på. Vi taler om, at hvis vi laver den slags drift, som vi hygger os med her, kan vi simpelt hen ikke føde verden; der er et produktionstab. Og derfor skal vi også – selvfølgelig med forsigtighed – drøfte spørgsmålet om genteknologi og den tredje verden og de muligheder, der er i bare at få mad nok, det vil sige, at få fattigdommen og sulten af vejen de steder, hvor den stadig væk er.

Derfor skal vi altså passe på, at vi ikke kommer i en situation, hvor vi stiller så høje krav til og sætter så høje mål for det miljøpolitiske – som vi skal arbejde med lokalt, og som vi skal arbejde med på lang sigt, ingen tvivl om det – at det ikke bliver global velfærd, vi går efter, men at det bliver noget med, at vi skubber nogen ud over kanten, fordi det simpelt hen ikke vil være muligt at rejse dem fra den fattigdom, som de er i i dag.

Gældslettelse eller gældssanering er jeg enig i. Jeg er også enig i, at ministerens udlægning er den måde, vi gør det på. Vi støtter i det hele taget helt op om regeringen i den linje, man har lagt på det her område. Men det skal fastholdes,